

Като вечеряхъ всичкитѣ на едно вѣтрѣ у една хубава стая весело, случи са да излѣзе на вѣнѣ едно дѣте, което отишло при колата на гоститѣ и заничаше на около, сѣтнѣ побутнало едина човаль, отдѣто са зачу гласъ, който шепнесе: »дойдѣ ли врѣме?« Дѣтето, уплашено, побѣгна мълкомъ; но не стоя мирно а отиде да побута и на други кола, отдѣто чува накъ сжщія гласъ. Тогава влѣзе у кѣщи, и отвика майка си, та ѝ пришепна скришомъ, и обади каквото чуло. Майка му огадила каква е работата, и смигна мѣжду си, който слѣдъ малко са прѣстори, че ще излѣзе на вѣнка; жената са измича и тя подирѣ му и обади щото бѣше чула отъ дѣтето. Мирославъ става завчасъ и като побута човала, чу му са сжщій гласъ: »дойде ли врѣме?« Сега са разбра какви сж беле гоститѣ! Хитрій домакинъ зарѣди да бута човалитѣ и на сѣкое питанье: »дойде ли врѣме« той са обаждаше: почакайте малко; юще е рано. По-скоро той влѣзе вѣтрѣ и зарѣча на слугитѣ си да са приготвятъ че има работа. Той имаше и три възрастни дѣщери юначкини и снажни дѣвойки на които каза и тѣ да са прѣоблѣкѣтъ по скоро въ мѣжски дрехи, та да са нагласятъ (вѣоржжѣтъ). Послѣ отка са заключихъ всичкитѣ вратя, за да са не чува гласъ, и да не огадятъ онези отъ колата никаква глѣчка, ненадѣино нападнахъ четирмата души до кѣто ядехъ на суфрата, които бѣхъ и безъ-орѣжни, свързватъ ги яката; но за да не викатъ и да не чуватъ другаритѣ имъ запушиха имъ устата съ кѣрпи. Тогава полегичка испитватъ само едногото да обади правото съ каква мисль са дошли и какво имъ е намѣреніето. Лисицата е вече у капана и нѣма що да стори—Сопата и ножѣтъ стой надѣ глава му—той изобади че сж дошли да го погубятъ.

Тогава храбрій Мирославъ, обрадванъ, рече: гдѣто ще ма проважда нашето правителство да ви търсѣ по гората, и да са мѣчѣ, ето Богъ ви пратилъ да ми додете на крака вѣрзани.